

DE VLOEK VAN DE SLANG

Lisa Maxwell bij Boekerij:

De laatste magiër

De duivelsdief

De vloek van de slang

Lisa Maxwell

DE VLOEK VAN DE SLANG

Ontsnap aan de slang. Ontwijk de vloek. Herschrijf het heden.

ISBN 978-90-225-9151-2

ISBN 978-94-023-1647-6 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *The Serpent's Curse*

Vertaling: Maren Mostert

Omslagbeeld en -ontwerp: DPS Design & Prepress Studio

Zetwerk: Text & Image, Assen

© 2021 Lisa Maxwell

© 2021 Nederlandstalige uitgave Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

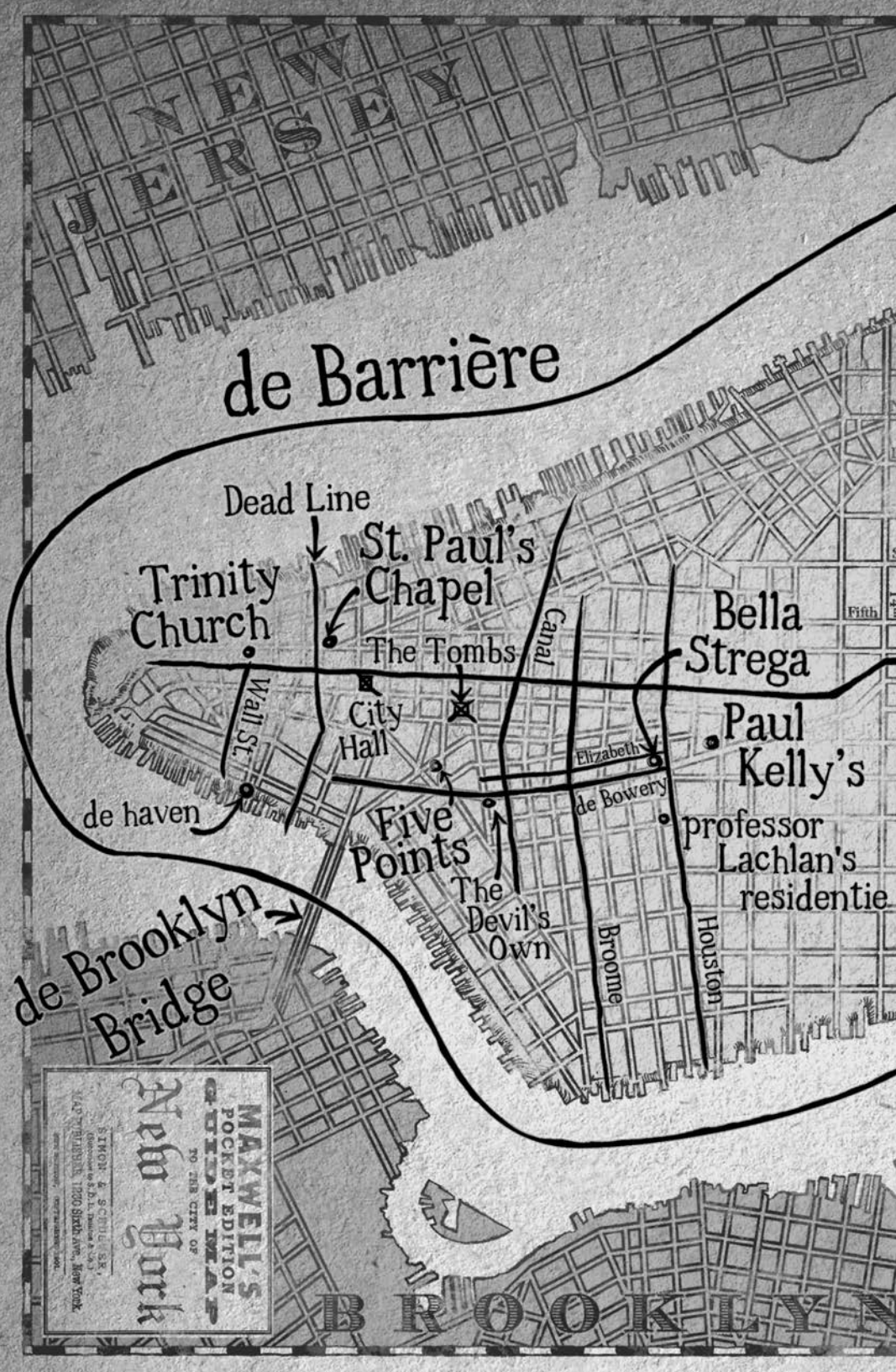
Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Evade the Serpent.
Heed the Curse.
Rewrite the Present.

Ontsnap aan de slang.
Ontwijk de vloek.
Herschrijf het heden.

Voor Sarah,
die op elke pagina haar stempel heeft gedrukt.
Jij hebt dit verhaal oneindig veel beter gemaakt.
Dank daarvoor!

de Barrière

Dead Line

Trinity Church

St. Paul's Chapel

The Tombs

City Hall

Five Points

The Devil's Own

Bella Strega

Paul Kelly's

professor Lachlan's residentie

de haven

Wall St

Canal

Elizabeth

de Bowery

Broome

Houston

de Brooklyn Bridge

BROOKLYN

MAXWELL'S
 POCKET EDITION
 OF THE
 DIDEROT
 TO THE CITY OF
 New York
 SIMON & SCHULDER, 38,
 (Successors to G. D. Putnam & Co.)
 1427 Broadway, 11208 Sixth Ave., New York
 FIRST EDITION, 1900.

HUDSON RIVER

Wallack's
Theatre

Schwab Mansion

Haymarket

Broadway

CENTRAL
PARK

Satan's
Circus

J. P. Morgan's
Mansion

Khafre
Hall

EAST RIVER

BLACKWELL'S ISLAND

QUEENS

C A N A D A

NORTH DAKOTA

MINN

MONTANA

IDAHO

WYOMING

SOUTH DAKOTA

NEBRASKA

NEVADA

San Francisco

Denver

KANSAS

COLORADO

CALIFORNIA

OKLAHOMA

NEW MEXICO

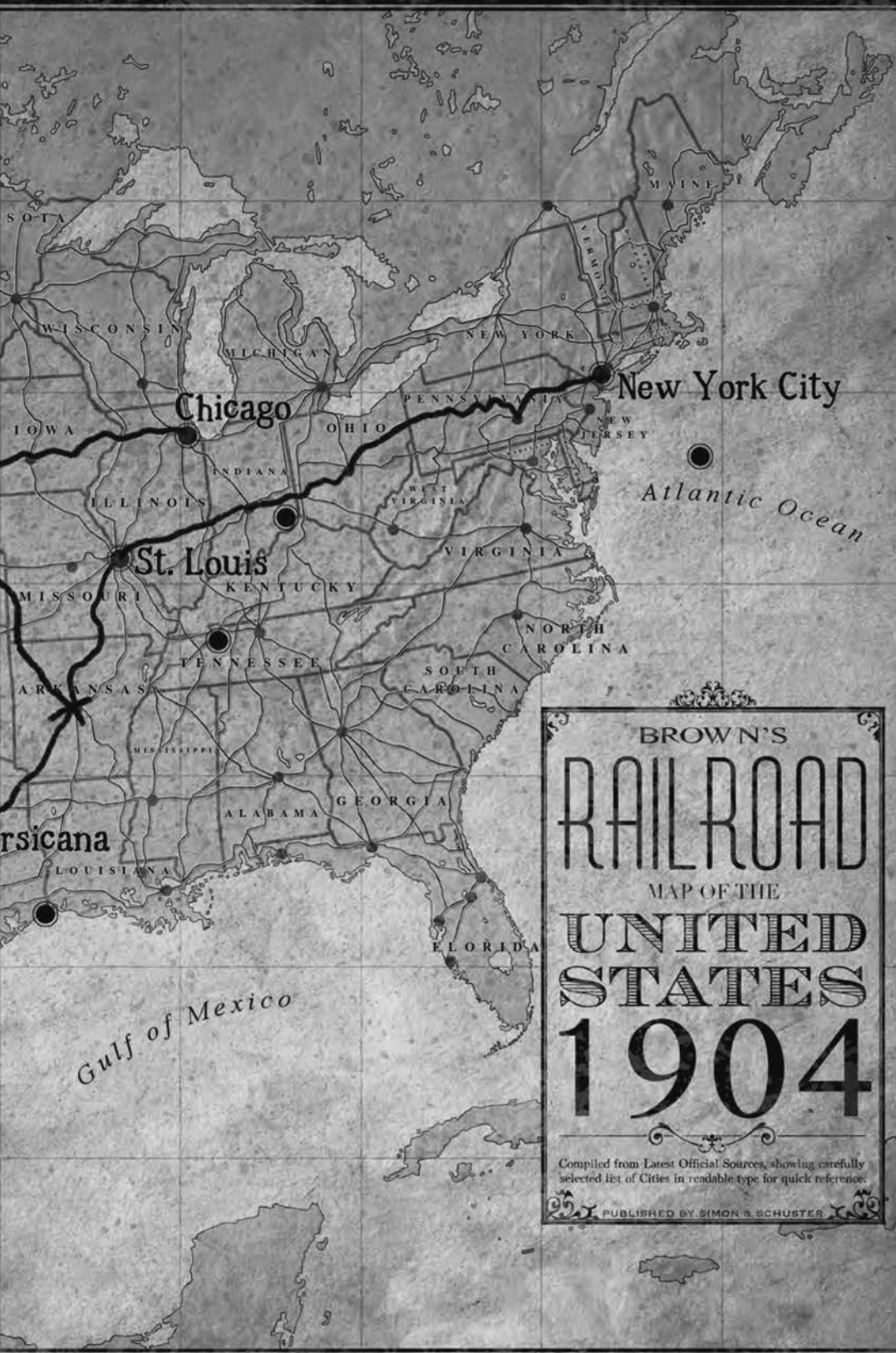
ARIZONA

Co

TEXAS

Pacific Ocean

M E X I C O

BROWN'S
RAILROAD
MAP OF THE
UNITED STATES
1904

Compiled from Latest Official Sources, showing carefully selected list of Cities in readable type for quick reference.

PUBLISHED BY SIMON & SCHUSTER

DE SLANG

1902 – *New York*

Verscholen in de schaduwen van de stad wachtte de Slang af. Hij observeerde de golvende trillingen van de Ether om zich heen en rondom het herenhuis aan de overkant van Fifth Avenue, waar het licht van elektrische gloeilampen door de ramen naar buiten viel, net als bij de andere woningen, als een eiland van haast onmogelijke rijkdom en luxe, in een stad die vrijwel overal werd geplaagd door armoede en geweld. Maar de luxe bood geen veiligheid, zelfs niet aan de machtigste mensen die in deze dure huizen woonden.

Ondanks alles wat er was gebeurd geloofden de hoge piefen van de Orde nog steeds dat ze onschendbaar waren. Het maakte niet uit dat Khafre Hall tot de grond toe was afgebrand of dat hun waardevolle artefacten en het Boek der Mysteriën waren gestolen. De Orde van Ortus Aurea had haar praktijken voortgezet alsof deze gigantische vernedering en nederlaag niets anders waren geweest dan een tijdelijk ongemak.

Laat ze maar lekker rondparaderen in hun dure zijden kleren, dacht de Slang. Ze konden wat hem betrof arrogant blijven geloven in de illusie van hun superioriteit. Maar hoe rijk en machtig ze ook waren, het beschermde ze niet tegen de toekomst van een nieuwe wereld, waarin mensen met de oude magie geen paria's zonder bestaansrecht meer waren. Een wereld waarin échte magie de sleutel tot macht was en waar hij de scepter zwaaide.

Opnieuw zag hij de Ether veranderen, iets wat voor de meeste mensen onzichtbaar was, maar de essentie van alle bestaan vormde. Hij beschouwde het dan ook als de hartslag van de aarde. Het duurde niet lang meer tot alles wat hij had voorbereid samenviel, en als dat gebeurde zou hij degene zijn die de touwtjes in handen had en zou iedereen naar zijn pijpen dansen.

Toch, hoe zeker zijn overwinning ook leek, de Slang wilde niet te vroeg juichen. Hij had tenslotte ongeveer twee jaar geleden op dezelfde plek gestaan, in de volle overtuiging dat hij de macht kon grijpen, maar dat was hem toen helaas niet gelukt.

Ineens begon de Ether wild te golven alsof die elektrisch geladen was en de Slang wist dat het speelbord van zijn spel vanaf nu ging veranderen. Als alles volgens plan verliep, werd de wandelstok waarop hij steunde veel meer dan een simpel gebruiksvoorwerp. Binnenkort zou hij de ring bemachtigen en hij wist dat die ervoor zorgde dat de wandelstok een wapen werd, net zoals in het verleden het geval geweest. Zodra de krachten die het medusahoofd bezat helemaal vrijkwamen, zou hij de mensen met het merkteken in zijn macht hebben en ze gebruiken om de wereld naar zijn hand te zetten.

Tegen de tijd dat de deuren van het herenhuis opengingen en er een stroom mensen naar buiten vluchtte, werd de Ether onstuimig opgezweept en trilde die heviger dan ooit, wat de Slang nog zekerder van zijn zaak maakte. Vrouwen in chic zijde en satijn en mannen in dure wollen smokings met hoge hoeden stoven gillend en schreeuwend naar buiten, als ratten die massaal een zinkend schip verlieten.

Het verbaasde hem niet. Mensen waren net dieren, domweg gedreven door instinct en makkelijk te onderwerpen als je het slim aanpakte. Daar kon rijkdom niets aan veranderen. Laat ze maar als ratten wegvlugten, dacht hij. Uiteindelijk zouden ze toch in de val lopen. Hij had zijn plannen goed voorbereid en zijn speelstukken op het bord in positie gebracht, nu hoefde hij alleen maar geduldig af te wachten. Nog even en hij had een van de artefacten van de Orde in zijn bezit, waarmee hij de leider van The Devil's Own zou worden... En zo veel meer.

HET MEISJE MET HET MES

1902 – *New York*

De balzaal van J.P. Morgan was één grote chaos van herrie en geweld. Viola Vaccarelli keek toe terwijl de mensen om haar heen totaal in paniek raakten. Jack Grew had geprobeerd haar broer in de val te lokken, maar op het moment dat Jack de politie had opgedragen hem te arresteren, waren Paolo's Five Pointers tevoorschijn gekomen en hadden ze de tegenaanval ingezet. Toen een spervuur van pistoolschoten in de balzaal klonk, realiseerden de leden van de Orde en hun echtgenoten en rijke vriendjes zich plotseling dat het gala hun dood zou worden. Hoe rijk ze ook waren, het beschermde ze niet tegen dit gewelddadige bloedvergieten. Mannen in smokings en vrouwen in zijden jurken sloegen op de vlucht; ze stootten stoelen omver en liepen elkaar bijna onder de voet in hun haast om weg te komen. Maar het kon Viola geen moer schelen. Het enige wat ze zag, was het bloed aan haar mes.

Jianyu's bloed.

Ze had het niet op hem gericht, maar op een meisje, dat wist ze zeker. Een van Morgans dienstmeiden, met een donkere huid als die van de Turkse venters in het geboorteland van haar vader, over wie hij vroeger altijd klaagde. Het was Viola meteen duidelijk geweest dat ze op de ring uit was.

Zonder zich ook maar even af te vragen wie die meid was en of ze wist hoe waardevol het artefact was, had ze Libitina in een geroutineerde, vloeiende beweging uit de verborgen schede getrokken, zoals ze al honderden keren had gedaan. Ze had haar arm naar achteren gebracht en het mes door de lucht geworpen. Maar toen was Jianyu ineens uit het niets opgedoken en voor het meisje gesprongen, precies in de baan van het mes.

Viola had haar wapen de naam van de godin van de begrafenissen gegeven, omdat haar mes zijn doelwit nooit miste en het slachtoffer met volmaakte pre-

cisie dodelijk trof. Hoewel de chaos aanhield had ze alleen maar verbijsterd naar Jianyu's schouder gestaard, waar Libitina's lemmet tot het handvat in stak en de huid, spieren en het bot doorboorde van de jongen die eens een vriend van haar was geweest.

Toen het meisje hem zo had gezien was haar bruin getinte gezicht grauw weggetrokken, maar Jianyu had geen aandacht voor haar gehad. Hij had Viola recht aangekeken, ondanks de pijn die zijn ogen mat en donker maakte, en had zacht wat woorden gemompeld, maar Viola hoorde alleen het kabaal in de balzaal, het kloppen achter haar ogen en haar eigen oppervlakkige ademhaling.

Jianyu was haar blijven aankijken zonder zelfs maar te knippen en met een vastberaden gezicht had hij Libitina uit zijn schouder getrokken. Meteen was zijn tuniek doorweekt geraakt van het bloed en zijn hand beefde toen hij het mes voor Viola als een zoenoffer had opgehouden, een teken om de haat en nijd tussen hen te beëindigen. Maar het enige waar Viola oog voor had, was zijn bloed aan haar mes. Het was een lugubere vlek op het glanzende metaal en een zoveelste smet op haar ziel.

Viola kende deze vloek maar al te goed. Als Dolph Saunders' huurmoordeenaar had ze al zo veel mensen van het leven beroofd, en ook voor die tijd had ze velen de dood in gejaagd. Uiteindelijk had ze die zwarte sporen geaccepteerd, in de hoop dat op een goede dag anderen zoals zij niet meer hoefden te knokken, zoals ze zelf altijd had moeten doen. Ze had vrede met haar verdoemde ziel en hoopte vurig dat het niet voor niks was geweest, dat het een verschil maakte. Maar nu ze naar Jianyu's bloed staarde, begreep ze dat het naïef was geweest om op verlossing te hopen.

Schaamte en schuldgevoel wikkelden zich als een strop om haar nek en nog voordat ze iets kon horen of tot haar doordrong wat Jianyu tegen haar had gezegd, zakte hij door zijn benen en werd hij opgetild door een jongen met dezelfde donkerbruine huid als het meisje. Jianyu, die ondanks alles altijd zo vastberaden en sterk was geweest, en anders dan de rest van Dolphs bende zijn waardigheid had behouden, liet de jongen zonder terug te vechten begaan. Daardoor snapte Viola meteen dat Jianyu, het meisje en de knul bevriend waren, en dat ze zich gigantisch had vergist.

En voordat ze iets kon zeggen of naar hen toe kon lopen bungelde Jianyu's hoofd omlaag. In de armen van de jongen verdween het leven uit zijn lijf en Libitina viel uit zijn slappe hand. Viola's mes kletterde op de grond en het meisje met de donkere huid griste het snel weg. Ze gaf het niet aan Viola terug, zoals

Jianyu had willen doen, maar in plaats daarvan hief ze het met een uitdagende blik waarschuwend naar haar op. In haar donkere, vuur schietende ogen zag Viola afkeuring, angst en woede – en volkomen terecht.

Omdat ze wist wat het mes kon aanrichten verroerde ze zich niet. Zelfs in de handen van een Sundren was een klein sneetje van de punt al dodelijk.

Ik moet het ze uitleggen. Ze kon het fiksen, alles wat ze verkeerd had gedaan. Het verschrikkelijke misverstand. Jianyu. Het bloed op haar mes. Haar vloek was tegelijk ook een gave. Maar ze zag Jianyu's hand slap – lévenloos – om-laaghangen en de haar welbekende last drukte zwaar op haar schouders, omdat ze weer een leven had beëindigd, omdat ze was wie ze was.

Toen het stel wegliep en Jianyu meenam, bleef ze als aan de grond genageld staan. Ze wilde iets zeggen maar kon niets uitbrengen, en de zo dringende, noodzakelijke woorden om het ze uit te leggen kwamen niet over haar lippen. In de zaal was het een heksenketel en ze wist dat ze moest maken dat ze wegkwam, alleen of met hen, het maakte niet uit. Ze kon daar niet blijven, maar toch kreeg ze het niet voor elkaar om weg te lopen.

Ineens zag ze vanuit haar ooghoeken iets bewegen, wat haar aandacht terugbracht naar de plek in de zaal waar ze aanvankelijk naartoe liep voordat ze het meisje zag, en waar een groot stenen beest op de borst van een vrouw stond, die onbeweeglijk op een sofa lag. Het zag er nachtmerrieachtig uit en was van grof gehouwen steen, of misschien van klei, maar het monster bewoog alsof het een levend wezen was. Het ging op zijn achterpoten staan, als waarschuwing aan iedereen die te dichtbij kwam. Hij bewaakte zijn schat.

De ring.

Viola had alleen maar ingestemd met haar broer naar het gala te gaan omdat Nibsy Lorcan haar had verteld dat er een artefact aanwezig was. De laatste keer dat ze de ring had gezien was in het Mysterium, het ondergrondse heiligdom van de Orde. Toen had Krzysztof Zeranski het sieraad om zijn vinger. De Orde had hem gevangengenomen, samen met andere machtige Mageus, en een bezwering over hem uitgesproken. Ze hadden hem zijn magische gave ontnomen en hem en de anderen met corrupte magie om het leven gebracht, waarschijnlijk om de artefacten hun krachten terug te geven. Toen had Viola Darrigan laten weggkomen met de ring, maar nu kreeg ze een tweede kans.

Het ding was opnieuw opgedoken, ditmaal om de vinger van de dode vrouw. Het artefact waar Dolph Saunders zo veel voor over had gehad om het te stelen was zó dichtbij. Hij had er heilig in geloofd dat dit artefact hem kon helpen alle Mageus te bevrijden. Dolph was haar leermeester en vriend geweest. Hij

had Viola een thuis en een doel in haar leven geboden, en haar hoop gegeven op een betere wereld.

Maar hij had gelogen.

Daar was ze inmiddels achter gekomen. Ze had de waarheid met eigen ogen gezien, die stond zwart-op-wit in Dolphs eigen handschrift geschreven. Hij had Viola dan wel uit de goot gevist en haar gered van een ellendig leven onder de wrede invloed van haar broer, maar uiteindelijk had ze ontdekt dat Dolph Saunders een man met heel veel geheimen was. Naast het goede dat hij in zijn leven had gedaan, had hij ook verschrikkelijke dingen op zijn geweten.

Viola draaide zich om, maar de knul die Jianyu had meegenomen was in het tumult verdwenen, en plotseling werd ze overvallen door iets wat verdacht veel op verlangen leek. Ze kon weglopen en dit alles laten voor wat het was – weg van het gevaar waar ze zich in bevond, van haar gewelddadige broer met zijn dreigementen, en vooral van de krankzinnige situatie waar Dolph Saunders haar mee had opgescheept. Als ze die ring liet schieten en achter Jianyu en zijn nieuwe vrienden aan ging, kon ze haar vreselijke fout rechtzetten.

Als het daarvoor nog niet te laat was.

Toen bewoog het grote monster weer en Viola keek naar de glinsterende ring om de vinger van de dode vrouw onder het zware beest. Het wanstaltige wezen bewoog dreigend heen en weer, en Viola bedacht dat het niet alleen Dolph was geweest die de artefacten van de Orde had willen stelen. Ook Nibsy Lorcan had mensen de dood in gejaagd om de schatten te bemachtigen, en de Orde zou op haar beurt mensen ombrengen om ze terug te krijgen. Misschien was dat al gebeurd. Wie weet was dit gigantische stenen beest wel het werk van die duistere club. Wat Dolph ook had uitgespookt, al zijn geheimen en leugens, Viola wist dat de ring absoluut niet in het bezit van Nibsy Lorcan of de Orde mocht komen.

Ze had geen idee waar het stel Jianyu naartoe bracht, en met elke seconde die voorbijging werd het lastiger, zo niet onmogelijk om ze achterna te gaan, maar de ring was hier. Die kon ze niet achterlaten. Ze liet een beetje magie vrijkomen en voelde de kloppende harten van iedereen in de zaal, behalve van het wezen.

Omdat het beest geen hart had en dus niet leefde, realiseerde ze zich. Het was niets meer dan een manipulatie van dode materie, en Viola's magie betrof het bloed in de aderen dat op leven duidde. Ze had helaas geen macht over dit levenloze monster.

Misschien kon ze het met haar mes te lijf gaan en het vernietigen...

Maar Libitina was samen met Jianyu in de onrustige meute verdwenen.

Overal in de zaal bleven vrouwen panisch gillen, sommige vielen zelfs flauw, en mannen stoven naar buiten om zichzelf in veiligheid te brengen, terwijl Paolo's *scagnozzi* iedereen de stuipen op het lijf joegen met hun pistolen. Viola negeerde ze allemaal. Ze schuifelde voetje voor voetje op haar satijnen muiltjes behoedzaam naar het kleine podium waar de vrouw op lag. En hoewel ze wist dat het beest haar had gezien waagde ze het langzaam dichterbij te komen. Toen ze ongeveer op een armlengte afstand van hem vandaan was richtte hij zich weer dreigend op.

Ze stond zichzelf niet toe ook maar even te aarzelen of zich te bedenken. Ze stortte zich op de vrouw, greep haar slappe hand en probeerde de ring van haar vinger te schuiven. Maar toen haar eigen vingers de gladde edelsteen in de ring aanraakten hoorde ze plotseling het kabaal van suizend bloed in haar oren. Het was haar magie die oplaaide, aangewakkerd door de kracht van de steen, ze voelde de hartslag van iedereen in de zaal weer, elk kloppend hart. Ze wist dat ze in staat was ieders leven met haar magische gave te beëindigen.

Maar het monster bewoog zich naar haar toe en voordat ze kon wegkomen liet hij zich met zijn volle gewicht op haar vallen. Haar hand verloor het contact met de edelsteen en het kabaal van suizend bloed verstomde meteen.

Toen klemde hij een grote klauw om haar hals en ze vreesde dat haar botten zouden breken onder zijn gewicht. Ze kreeg geen lucht meer en ze wist dat hij haar nek met één enkele beweging kon breken. Toch reikte ze nog een keer naar de hand van de vrouw en ze paste nu goed op dat ze de steen niet aanraakte.

Door het gewicht van het zware beest dat op haar drukte werd haar zicht wazig, maar ze trok net zo lang aan de ring tot die loskwam, en op dat moment werd alles zwart voor haar ogen.

VOL VERWACHTING

1902 – *New York*

Terwijl hij toekeek hoe zijn gala in een krankzinnige chaos veranderde, voelde Jack Grew het Boek tegen zijn borst trillen. Toen er ineens pistoolschoten door de balzaal van zijn oom galmden, ontpopten de machtigste mannen van New York zich tot de grootste lafaards. De leiders van de Orde hadden hem al zo lang klein gehouden en getiranniseerd. Ze hadden hem een mislukkeling gevonden – een beschamende smet – maar nu ze als een stel wijven panisch krijsten toonden ze hun ware gezicht.

De oude knarren die de Orde leidden waren verzwakt. Machteloos. Hun rijkdom en hoge positie hadden hen blind gemaakt voor de waarheid, namelijk dat hun macht was afgenomen en hun tijd er bijna op zat. Jack had hun gezichten gezien toen hij zich heer en meester toonde op het podium. Maar zijn optreden op dat podium was niets anders geweest dan een simpel trucje vergeleken met de geheime macht die in de pagina's van het Boek school. Toch had hij de mannen van de Orde met zijn praatjes angst aangejaagd. Ze waren onder de indruk geweest van zijn demonstraties, maar dat ze báng waren geworden was wel het meest bevredigende van alles. Dat was voordat Paul Kelly en zijn bendeleden het gala wreed hadden verstoord en er paniek was uitgebroken.

Er verscheen een klein lachje om Jacks lippen omdat de Orde zichzelf zo voor schut zette voor de ogen van een stel ordinaire misdadigers. Wat stelde hun macht nog voor? De pot op met hun vermeende onschendbaarheid! Maar zijn voldoening duurde niet lang, want aan de overkant van de zaal was Jacks monster, evenals zijn ring.

Het beest dat Jack eigenhandig van klei had gemaakt en tot leven had gebracht met de kennis die hij uit het Boek had opgedaan zat boven op het le-

venloze lichaam van Evelyn DeMure. Die stomme hoer had geprobeerd hem te manipuleren met haar verleidelijke sirenelied, maar uiteindelijk bleek haar ongetemde magie niet opgewassen tegen de gaven die het Boek hem had geschonken. Haar dood was nog maar het begin voor Jack en de wereld die hij wilde creëren, een wereld waarin hij eindelijk met het tuig dat zich in de schaduwen ophield zou afrekenen. Als hij de ring eenmaal had, zou hij zijn machine opnieuw bouwen en dan waren die smerige wormen nergens meer veilig.

Er klonk nog een pistoolschot, maar Jack hoorde het amper vanwege de morfine. De hem vertrouwde bittere smaak op zijn tong sterkte hem en de macht van het Boek spoorde hem aan om te blijven. Waarom zou hij vluchten voor het geweld? Welke kogel kon hem raken?

In de binnenzak van zijn jacquet voelde hij het Boek weer trillen, als een tweede hartslag, en zijn bloed begon te kolken van opwinding bij het vooruitzicht de ring te pakken. Maar toen zag Jack dat iemand hem voor was en bij Evelyn DeMure stond. Het was een meisje in een paarse jurk, die nogal opviel in de zee van zwarte herenkostuums, en ze probeerde de ring van Evelyns vinger te trekken.

Met haar goedkope jurk en lichtgetinte huid viel ze uit de toon bij de blonde porseleinen popjes die je in de balzalen van de gegoede kringen tegenkwam. Ze hoort bij Paul Kelly, besefte Jack toen hij zich herinnerde dat hij haar al eerder die avond had gezien. Hij had haar op dat moment geen aandacht geschonken en haar afgedaan als een of andere snol uit de Bowery. Nu hij haar vastberaden gezicht zag, besefte hij dat ze wist wat de ring in werkelijkheid was. Het Boek begon harder te trillen, wat Jack vertelde dat ze een Mageus was.

Hij negeerde de chaos om zich heen en stapte van het kleine podium af, waar hij als organisator van het gala de demonstraties had aangekondigd en aan elkaar had gepraat, en hij drong zich tussen de wegvlochtende mensen door. Het Boek bonkte tegen zijn borst terwijl hij in de haast over omgevallen stoelen klauterde om te zorgen dat hij bij Evelyns dode lichaam kwam voordat die slet van Kelly er met zijn trofee vandoor ging. Hij was er bijna toen er alweer een spervuur van schoten door de zaal galmde en zonder dat hij het zag aankomen werd hij hard omvergeduwd. Hij viel voorover en door de klap werd de lucht uit zijn longen geslagen.

‘Sodemieter op, jij verrekte...’ Vlug bracht hij zijn arm naar achteren om uit te halen naar de vent.

‘Pas op, Mr. Grew. Het is hier niet veilig –’

Halverwege hield Jack zijn arm stil toen tot hem doordrong dat de man niet

bij Kelly's bende hoorde. Hij was een van de politieagenten die aanwezig waren om met Kelly af te rekenen. 'Dit is echt niet nodig,' siste hij hem met op elkaar geklemde kaken toe, terwijl hij zich uit alle macht uit de greep van zijn redder probeerde los te worstelen. 'Ik mankeer niets.'

'Je moet blijven liggen,' zei de politieagent en hij drukte Jack tegen de grond terwijl er weer werd geschoten.

Hij kon de agent niet van zich af duwen, maar hij had een ander redmiddel: de macht over het monster. Ondanks zijn ongemakkelijke positie bewoog hij zijn lippen om een stille bezwering uit te spreken, zodat het beest het artefact zou beschermen en iedereen die op de ring uit was zou doden. Op zijn borst gloeide het Boek alsof het een brandmerk zou achterlaten.

Pas toen er geen schoten meer klonken liet de agent hem eindelijk los en hielp hij Jack overeind. Hij ving een glimp van de paarse jurk op in een hoek van de zaal, en zag dat het meisje door een van Kelly's jongens werd weggedragen; ze lag onbeweeglijk slap in zijn armen.

Hij ging hen niet achterna maar haastte zich naar het kleine podium waar Evelyn op lag, die iets weghad van een pop met een geverfd gezichtje. Haar lippen waren onnatuurlijk felrood en de roze bepoederde wangen staken luguber af tegen haar lijkbleke huid. Haar hand bungelde levenloos omlaag en de ring was verdwenen.

DEEL 1

